

med de samme Ord. Jeg haaber for Hærens Skyld og navnlig ogsaa for de paa-gældende Officerers Skyld, at det ikke er saadan, at de fra det Øjeblik, de blive sprungne forbi, ikke længere have nogen Interesse for Hæren eller kunne lægge Energi i deres Arbejde. Jeg haaber, at de virkelig ville bevare deres Energi, selv om de ikke blive forfremmede, hvad de jo paa langt nær ikke alle kunne blive. I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Der blev sagt meget om det i Gaar, vi skulle antagelig have endnu mere om det i Dag, og jeg skal ikke forlænge Debatten derom.

Maatte jeg med det samme sige til det ærede Medlem for Kalundborg, at enten forstod jeg ikke hans Begrundelse af Ønskeligheden af, at man fik de nødvendige Oplysninger om Københavns Befæstning, Arealernes Størrelse osv., saaledes som det findes omtalt i Betænkningen, eller ogsaa var den meget mærkelig. Jeg fik det Indtryk — men det kan være, det er fejl, jeg har ikke haft Lejlighed til at læse det efter i Fortrykket —, at det ærede Medlem havde følgende Opfattelse: Da Forsvarskommissionen synes vanskelig at kunne naa til Enighed, og det efter det ærede Medlems Mening er Fæstningen, der staar som Hindring derfor, lad os saa hellere skynde os at faa Fæstningen ud af Verden, saa kunne vi vente at faa en enig Indstilling, som det ærede Medlem sagde, at han i sin Tid havde haabet paa, men som han nu syntes, der ikke var Udsigt til at faa. Det ærede Medlems Mening er altsaa: Lad os hellere fra Lovgivningsmagtens Side sørge for straks at faa Fæstningen skaffet til Side, saa vil Forsvarskommissionen antagelig kunne naa til Enighed. Hvis det virkelig var det ærede Medlems Tankegang — jeg ved ikke, om det er en Misforstaaelse fra min Side —, er det i og for sig ikke nødvendigt for ham at faa de Oplysninger, han her ønsker, men som han ikke har faaet, thi hvis der virkelig allerede paa det nuværende Tidspunkt kunde opnaas Enighed — hvad jeg i og for sig ikke skulde have noget imod — om et Lovforslag om at faa Fæstningen ud af Verden, er det ikke nødvendigt for at stille et saadant Forslag at have de af det ærede Medlem omtalte Oplysninger. Men det turde vel egentlig være Hemmeligheden, at det, som vi — det siger jeg dristigt — der haabe paa, at vi skulle naa til en Ordning af vort Forsvar, der ikke omfatter Københavns Befæstning, vente paa, er netop, at Kommissionen skulde give os et

saadant Materiale i Hænde, at det blev muligt at faa en saadan Ordning. Naar vi for Tiden ere magtesløse, er det ikke, fordi vi mangle Oplysninger om, hvor stort et Areal Fæstningen indtager osv., men paa Grund af mange andre Omstændigheder, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa at omtale.

Naar det ærede Medlem sagde, at Regeringspartiet havde nægtet disse Oplysninger for at dække over Regeringens svage Punkt, ja, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaaer, hvad det ærede Medlem mener dermed, for enten disse Oplysninger blive givne eller ikke, synes jeg, at Regeringen er lige lidt eller lige meget dækket. Jeg gaar ud fra som selvfølgelig, at disse Oplysninger en Gang komme til at foreligge, og at Regeringen skulde staa svagere, naar de foreligge, end saa længe de ikke foreligge, kan jeg ikke se. Men det kan være, at jeg i saa Henseende ikke har haft den rette Forstaaelse af, hvad det egentlig var, det ærede Medlem brugte til Begrundelse af sit Standpunkt, og det kan være, jeg maa skrive noget paa den Konto, at det ærede Medlem i sidste Øjeblik, synes det, er blevet sit Partis Ordfører for det paagældende Afsnit af Finanslovsforslaget paa Grund af, at hans Partifælle og Kollega i Finansudvalget af Sygdom var forhindret fra at være til Stede i Tinget i Gaar. Jeg skal i saa Henseende aldeles ikke indlade mig paa at gøre Bemærkninger til det ærede Medlem, men det kan jo være, at det er dette noget uventede Ordførerskab, der har gjort, at det ærede Medlems Begrundelse i alt Fald for mig ikke har været saa fyldestgørende, som jeg havde haft Grund til at vente.

Parkov: Det gør mig ondt, hvis jeg ikke har udtrykt mig saa klart, at det af mine Ord tydeligt fremgik, at jeg under ingen Omstændigheder ansaa Tidspunktet for belejligt til at sætte Spørgsmaalet om en Forsvarsordning under Diskussion. Jeg troede, at den ærede Ordfører og det høje Ting vilde anse det for at være rigtigt og betimeligt, at der blev gjort Indsigelse overfor en Udtalelse af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), en Udtalelse, som nu foreligger i Fortryk, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse — den er ganske kort. Den lød saaledes: „Det er mig naturligvis ikke ubekendt — det ved jeg meget godt —, at endnu den Dag i Dag er der et Flertal i Hærens Officerskorps og et Mindretal i Befolkningen, som holder paa Kø-